

Kázání Anna Kampf Olomouc 25.1.2026

Milé sestry a milí bratři,

Hranice jsou pomyslné linie,
které nikdo nevidí,
a přece na ně
narážíme celý život.

Narodila jsem se roku 1981
v Československu.
Jako dítě jsem žila
na jedné straně hranice,
která nebyla metaforou:
ostnatý drát,
strážní věže,
vojáci.

Mezi Rakouskem
a Československem
vedla linie,
která nam Čechoslovákům říkala:
Zůstaň tam, kde jsi.

Nedalo se prostě říct:
“Chci tě poznat.”

Tato hranice padla.
Díky Bohu.
Jinak by tu dnes nebyly moje děti:
Julie a Sofie.
Rakušanky
a Češky.

Ale hranice nezmizely.
Jen změnily svou podobu.

Dnes vedou
v pohledech,
v přízvuku,
v nevyslovených pravidlech.

V otázce,
kdo patří mezi nás
a kdo se musí obhajovat.

Ty nejtvrdší zdi
nenajdeme venku.
Ty nosíme je v sobě.

Tam šeptají:
Zůstaň tam, kde jsi.

A možná svoboda
není v tom,
že hranice zmizí,
ale že jim nedovolíme
mít poslední slovo.

Wir hören den Predigttext aus der **Apostelgeschichte**, Kapitel 10, die Verse 21 bis 35.

(Der Text wird gelesen.)

Sk 10,21-35

Tato zkušenost není nová.

Je stará jako lidstvo samo.

I Biblicke příběhy vypravějí o hranicích.

Nejen mezi zeměmi,
ale i mezi lidmi.

„My“ a „ti druzí“.

Mezi tím, co je považováno za čisté,
a tím, co je označeno za nečisté.

Mezi přijetím
a vyloučením.

V knize Skutků apoštolských
dnes slyšíme o jedné takové hranici.
O hranici, která měla náboženské zdůvodnění.
O hranici, kterou nebylo dovoleno překročit,
pokud chtěl být člověk považován
za dobrého a zbožného.

A právě tam –
na této hranici –
jedná Bůh.

Slyšme nyní text kázání
ze Skutků apoštolů,
10. kapitola, verše 21 až 35.

21 Petr tedy sešel dolů k těm mužům a řekl: „Já jsem ten, kterého hledáte. Proč jste za mnou přišli?“ 22 Oni odpověděli: „Posílá nás setník Kornélius, muž spravedlivý, který věří v jediného Boha a má dobrou pověst u všeho židovského lidu. Zjevil se mu anděl a rozkázal mu, aby tě pozval do svého domu a vyslechl, co mu máš říci.“ 23 Petr je zavedl dovnitř a nechal je u sebe přes noc. Hned druhého dne se s nimi Petr vydal na cestu a ještě několik bratří z Joppe ho doprovázelo.

24 Nazítrí přišli do Cesareje. Kornélius je očekával a spolu s ním jeho příbuzní a nejbližší přátelé. 25 Když chtěl Petr vejít, vyšel mu Kornélius vstříc, padl na kolena a poklonil se mu. 26 Ale Petr jej přinutil vstát a řekl: „Vstaň, vždyť i já jsem jen člověk.“ 27 Za rozhovoru vešli dovnitř a Petr shledal, že je tam shromážděno mnoho lidí. 28 Promluvil k nim: „Dobře víte, že židům není dovoleno stýkat se s pohany a navštěvovat je. Mně však Bůh ukázal, abych si o žádném člověku nemyslel, že styk s ním poskvrňuje nebo znečišťuje. 29 Proto jsem také bez váhání přišel, když jste pro mne poslali, a nyní se ptám, jaký jste k tomu měli důvod.“ 30 Kornélius odpověděl: „Jsou to právě tři dny, co jsem se v tuto chvíli modlil ve svém domě odpolední modlitbu, a náhle stál přede mnou muž v zářícím rouchu 31 a řekl: ‚Kornélie, Bůh vyslyšel tvou modlitbu a ví o tvých dobrých skutcích. 32 Vyprav posly do Joppe a povolej odtud Šimona, kterému

řikají Petr. Bydlí v domě koželuha Šimona u moře. ‘ 33 Hned jsem tedy pro tebe poslal a ty jsi ochotně přišel. Nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a chceme slyšet vše, co ti Pán uložil.’ 34 A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, 35 ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.

Petr stojí u dveří.

To není metafora –
jsou to skutečné dveře.

Na jedné straně:

jeho svět.

Jeho víra.

Jeho tradice.

Všechno, co mu dává jistotu.

Na druhé straně:

Kornélius.

Říman.

Cizinec.

Člověk patřící k jiné moci,

k jiné kultuře,

k jinému příběhu.

Petr ví:

Vlastně tam nesmím vstoupit.

Ne ze slušnosti.

Ne ze strachu.

Ale z náboženských důvodů.

A právě proto je tento okamžik tak důležitý.

Protože Petr neříká:

Změnil jsem svůj názor.

Říká:

„Bůh mi ukázal,

že nemám žádného člověka

považovat za nečistého.“

Nejde o jídlo.

Nejde o tradice.

Jde o člověka.

Až dosud žil Petr z víry a tradice,
které mu dávaly jasnou orientaci:
co patří k Božímu lidu
a co zůstává stranou,
co je dovoleno
a co už překračuje hranice.

A nyní mu Bůh ukazuje:
Tato hranice zde už neplatí.

Ne proto, že by na všem přestalo záležet.
Ale proto, že **žádný člověk není vyloučen
z Boží přízně.**

Bůh nevidí Kornélia v prve řadě
jako cizince,
ale jako člověka.

A Petr se učí:
Naslouchání Bohu
může znamenat
překročit důvěrně známou hranici –
i tehdy,
když se dlouho zdála správná.

Možná dnes stojíme i my před takovými dveřmi:
mezi národy,
mezi generacemi,
mezi názory,
mezi různými životními cestami,
mezi digitálními světy
a skutečným životem.

Možná také slyšíme tiché šeptání:
„Zůstaň tam, kde jsi.“

A možná je právě tady ten okamžik,
kdy k nám Bůh promlouvá –
ne hlasitě,
ale jemně:

Nenazývej žádného člověka nečistým.

Ne toho,
kdo má jiný přízvuk
nebo mluví jiným jazykem.

Ne toho,
kdo na sociálních sítích
nemá dost lajku
a zůstává bez povšimnutí.

Ne toho,
kdo miluje jinak než ty.

Ne toho,
kdo působí cize.

Ne toho,
kdo zdánlivě nikam nepatří.

A možná dnes vidíme něco z toho všeho velmi konkrétně přímo tady mezi námi.

Vy, mladí lidé z Vídně, z Olomouce a z Mistelbachu,
jste se tu včera sešli.

To není samozřejmé.

Jsou tu hranice:
různé jazyky,
různé příběhy,
odlišné každodenní zkušenosti.

Jsou tu i nejistoty:
Rozumím těm druhým?
Jsem dost dobrý?
Možná i stud
ukázat se,
otevřít se,
setkat se s někým cizím.

A přesto jste to riskovali.
Ne proto, že by to bylo snadné.
Ale proto, že vás něco spojuje.

Vaše víra.

Právě o tom vypráví Skutky apoštolů.
Vyprávějí o Bohu,
který posouvá hranice.
O poselství,
které se nezastaví před hranicemi národů ani států.
O poselství,
které platí bez výjimky pro všechny lidi.

Boží světlo dosahuje dál,
než si často dokážeme představit.

Už Ježíš sám tyto hranice překračoval.
Uzdravoval cizince,
mluvil se Samaritány, lidi,
od kterých si ostatní drželi odstup.
bral vážně lidi,
kterým se ostatní vyhýbali.

A i Ježíšův příběh je mezinárodní: Ježíšova Pramatka
Rút – jedna z mých nejoblíbenějších postav Starého zákona –,
Moábka,
šla se svou tchýní Noemi
do cizí země
a svěřila svůj život novému Bohu.

Tak o tom svědčí apoštolové i proroci:
Boží láska nezná hranice.

A takové bude i Boží království:
barevné,
mnohojazyčné,
otevřené.

Nebo jak říká Ježíš:
*„Přijdou od východu i od západu,
od severu i od jihu
a usednou ke stolu v Božím království.“*

Svoboda
není život bez hranic.
Ale odvaha
nedat žádné hranici
poslední slovo.

Bůh je tady mezi námi. Jde s námi.
A důvěřuje nám,
že po této cestě dokážeme jít dál.

Skrze setkání s druhými
lépe poznávám i sám sebe
a zjišťuji, že rozmanitost je dar –
dar, který roste,
když o něj pečujeme s pozorností.

Držme se toho.

Amen.